No. 130. 1843.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 30 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post, f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct.; behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Geene partij of zij beweert de orgaan te zijn des lands; — naar ons inzien kan alleen Nederland verklaren, wat Nederland wil; — wat Nederland verlangt.

Zal de Eerste Kamer der Staten-Generaal, door den Koning benoemt, door ouderdom en slaapziekte overmand, weten te droomen wat Nederland wil? Zal het de Tweede Kamer zeggen, die haren gewigtigen tijd voor een derde gedeelte aan het voordragen en aanhooren van allerlei redevoeringen, aan het verbeteren van wetsontwerpen, verkwistte, terwijl zij inmiddels het arme Nederland vergat, uit welks zakken millioenen schats verdwenen? Zullen het de Ministers zijn, die, — terwijl zij zich welligt heimelijk beoorlogen, en hartelijk verwenschen, in het openbaar van eenstemmigheid zullen spreken, en buiten welker opregt en belangloos spel veelal Nederland zal worden gelaten? — Zal het de ministeriele pers zijn, welke leeft van de geheime fondsen, die zij dagelijks weet af te bedelen? — Zal het het leger van ambtenaren en hovelingen zijn, hetwelk gedurende veertig jaren steeds dezelfde toonen van geestdrift en bewondering voor elke stijgende magt wist te vinden, om dezelve te verguizen, wanneer derzelver zon begon te tanen?

Neen het waarachtige Nederland, — het Nederland van 3 millioenen zielen, is geenzins het Nederland der gepriviligeerde Kamers, der Ministers, der ambtenaren, der hovelingen! — Het is geenszins bij dezen dat men het moet zoeken, — het is geenszins bij de bezoldigde pers, dat men het zal vinden. — Het ware Nederland is dat der natie, welke opstond als een eenig man, toen Vaderland en Oranje werden bedreigd, — die kwistig was met haar bloed, ja haar laatste penning veil had, om haar trouw aan den Koning te bewijzen. — De natie dan ook kan alleen verklaren, wat Nederland wil, wat Nederland verlangt. — De grondwet heeft haar niet zoo geheel vervoogd, dan dat zij niet hare belangen eerbiedig bij adressen zoude kunnen te kennen geven. Ieder *ingezetene*, zoo luidt de grondwet, *heeft het regt, om verzoeken aan de bevoegde magt schriftelyk in te dienen.*

Het is vooral in gewigtige oogenblikken, als die van heden dat de natie van dit haar grondwettig regt behoort gebruik te maken.

Zij moet bij adressen, op eene hervorming, eene herziening der grondwet aandringen.

Eene onverzadelijke aristocratie heeft zich eene te groote plaats in die grondwet toegeëigend. — In 1815 heeft zij die grondwet en de meeste harer instellingen, ten voordeele van zich en de haren weten daar te stellen, en de natie grootendeels buiten dezelve gesloten. — Die aristocratie wandelde, alzoo op den ouden, zoo geliefkoosden, weg voort. — Zij zag het volk weder als een werktuig aan, door hetwelk zij eene verandering van zaken had kunnen daarstellen, waarvan zij uitsluitend en alleen, de voordeelen moest genieten, — als een lastdier, op welks kosten het, door het trekken van zware bezoldigingen, gemakkelijk moest teeren.

En zoo was het ten allen tijde met de democratie in Nederland gelegen!

Haar zoo-krachtig element trad ook in vroegere tijden slechts te voorschijn, om de overwinning aan dezen of genen te verschaffen, nimmer, om zijne zoo eigenaardige plaats in onze instellingen in te nemen. — Het werd van het staatstooneel verwijderd, zoodra het als middel in de handen van eenige heerschzuchtigen had uitgediend. —

Mishandeld en verzaakt, was het alzoo sedert eeuwen de speelbal van weinigen. —

Nu of nooit moet dan ook heden, de leus der natie zijn. Zij moet weten, — of terwijl alles rondom haar voortging op den weg van staatkundige ontwikkeling en verlichting, — zij wil blijven vervoogd, en door eene trotsche aristocratie buiten alles gehouden en gestooten. —

De natie heeft regt voor haar in 1813 gestort bloed, voor hare opofferingen, zonder tal, waarborgen te vorderen, welke de terugkeer van den ellendigen toestand, waarvan zij heden het grootste slagtoffer is, — voor altijd onmogelijk maken. —

Geef dan ook die waarborgen aan de natie, als eene kleine vergoeding voor het aangedane leed, als eene verzekering voor de toekomst, en zedelijk versterkt, zult gij, *na dit geschenk*, nieuwe lasten en opofferingen, tot regeling der finantien, van haar kunnen vragen, die zij in de overtuiging — dat verkwisting en verspilling zullen eindigen, — u gaarne alsdan zal schenken.

De herziening der grondwet, die ons de waarborgen moet verzekeren, moet dan ook vooraf gaan, aan de nieuwe lasten, die men der natie zal opleggen.

Doch niet alleen, opdat de natie zich weder nieuwe lasten zoude getroosten, is eene herziening der grondwet, zoodra mogelijk, noodzakelijk, maar ook, omdat het onmogelijk is, wanneer men een eenvoudiger gebouw wil optrekken, zonder herziening der grondslagen, *thans te wyd en te grootsch van omgang*, — hiertoe te geraken.

Dat de natie dan ook, door alle wettige middelen, die haar ten dienste staan, op die grondwetsherziening aandringe!

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

— Sedert eenigen tijd loopen er weder zeer akelige geruchten omtrent onheilen, welke de Philippynsche eilanden, eene voorname bezitting van Spanje, getroffen hebben. Heden berigt de *Gazette des Tribunaux* het volgende artikel, hetwelk tamelijk wel met de reeds vroeger geloopen hebbende verhalen overeenstemt, ofschoon het, even als deze, in de bijzonderheden vrij ongeloofelijk klinkt:

« Men schrijft ons van Manilla, den 5. April 1843: In de afgeloopen maand is er in deze stad een opstand gebeurd, te weeg gebragt door een' ouden katholijken priester, die, zich tot den tolk van Ketteresche gevoelens gemaakt hebbende, predikatiën in dien geest in de stad begon te houden en er uit gebannen werd, onder bedreiging van den dood, indien hij er terugkeerde. Alstoen begaf hij zich in de dorpen onder de inboorlingen, waar ook een regement soldaten ingelegerd lag, begon er zijne predikatiën op nieuw, en kreeg spoedig eenen talrijken aanhang. De gouverneur van Manilla zond een regement af, om woningen en bewoners te verdelgen. Het regement bestond bijna geheel uit lieden, die in het land geboren waren. Zoodra zij ter bestemde plaats gekomen waren, stonden deze soldaten op, bragten al hunne officieren om hals, en met hulp van de aanhangers des ouden priesters, rukten zij op de stad Manilla aan. In het holst van den nacht beklommen zij de muren van een der gewigtigste forten en maakten allen, die het bezet hielden, gevangen. Vervolgens namen zij hunnen weg naar het kruidmagazijn, dat slechts eenen enkelen ingang heeft met zeven ijzeren deuren gesloten. Van die deuren hadden zij er reeds drie opengebroken, toen het door de troepen van de gouverneur hernomen werd, die hen, na eenen kortstondigen wederstand, allen gevangen namen. Weinige dagen daarna werden 62 opstandelingen gefusilleerd en 48 gewurgd.

« Zaturdag ll. (1 April) heeft een verschrikkelijke brand ongeveer twee duizend huizen dezer stad vernield; terwijl het overschot alleen door een wonder aan het verderf ontsnapt is. Het was een hartverscheurend schouwspel, de ongelukkige van huisvesting beroofden op het strand gelegerd te zien. Men kan tusschen het rookend puin geene tien schreden voortgaan, zonder op een lijk te stooten. Het is een afgrijselijke ramp. Al de inwoners, welke het onheil bereikt heeft, zijn volstrekt aan den bedelstaf gebragt, en hetzelve heeft bij uitsluiting de minst-gegoeden van de bevolking dezer stad, of liever van de voorstad, waar de brand is uitgebersten, getroffen.

— Het dagblad *le Droit* bevat het volgende droevige verhaal, hetwelk, zoo het ooit onder de oogen komt van het meisje, waarvan daarin gesproken wordt, bij haar de bitterste wroegingen zal moeten doen ontkiemen.

Gisteren, op het oogenblik, dat een elegant rijtuig, van de Boulevarts komende, de straat Caumartin wilde inrijden, zag men eene vrouw, bleek, de oogen verwilderd, de haren hangend en de kleêren geheel met slik bespat, het op een loopen zetten, om het rijtuig te achterhalen; terwijl zij al gillend riep: *Houdt tegen! Houdt tegen! de schelmen ontvoeren my myne dochter!* De koetsier, niet beseffende dat dit geroep hem in het minst kon betreffen, bleef in gestrekten draf voortrijden; maar eenige kloeke voorbijgangers grepen de paarden bij de teugels, stopten dezelve en deden het rijtuig stil houden.

Eene reeds hoog bejaarde dame en een gedecoreerd heer van het meest achtingswaardig aanzien, staken alsnu het hoofd aan het portier, om te vernemen, wat er gaande mogt zijn; de heer de armoedig gekleede vrouw ontwarende, wier geschreeuw de oorzaak van alles was, stapte uit het rijtuig en ging tot haar, vragende of hij ook het ongeluk had gehad, dat zij door zijn rijtuig bezeerd ware geworden.

Myne Dochter! Myne Dochter! Zy ontvoeren myne Dochter! was en bleef het eenige geroep der ongelukkige, en hare uitzinnigheid steeg weldra zoo verre, dat zij zich voor de voeten der talrijke nieuwsgierigen, welke dit vreemde schouwspel bijeen lokte, op de steenen nederwierp en in het slijk wentelde. Door loffelijke menschlievendheid gedreven, deed de heer, die uit het rijtuig gestapt was, al het mogelijke, om de ongelukkige tot bedaren te brengen; hij deed haar naar een naburig koffijhuis vervoeren en zond om eenen geneesheer, die na gedaan onderzoek verklaarde, dat de vrouw krankzinnig was en haar middelen toediende, om hare opgewondenheid te doen bedaren; eindelijk bragt men het zoo verre, dat zij opgaf in de straat Franc Bourgeois woonachtig te zijn; de gedecoreerde heer wilde zelf haar derwaarts begeleiden, gaf eenige bevelen aan zijnen koetsier, liet een huur-rijtuig komen en reed met haar mede.

Aan hare woning vernam men, dat zij genaamd was *Felica Bra...*, dat zij sedert 12 jaren weduwe, zonder fortuin, nacht en dag gearbeid had, om hare dochter eene opvoeding, ver boven haren maatschappelijken stand te geven. Dat het meisje, op haar zeventiende jaar, de school waar zij opgevoed was, verlatende, ten huwelijk gevraagd was geworden, door een harer neven, een eerlijk ambachtsman. De wed. *B...* had dit voorstel met blijdschap aangenomen, en het meisje had, naar alle waarschijnlijkheid, zich niet tegen de moederlijke begeerte durven verzetten. Reeds waren de geboden gegaan, toen op zekeren avond, kort voor den, tot het huwelijk bepaalden dag, een rijk ekwipaadje voor het huis, waar in de wed. *B...* met hare dochter woonde, stil hield. Het meisje hare moeder omhelsd hebbende, had zich op straat begeven. Het rijtuig was in vollen draf van moedige paarden verdwenen en sedert had men de jonge verloofde nimmer weder gezien.

De moeder was door het ongeluk krankzinnig geworden, maar, hare krankzinnigheid was eene stille, niemand beleedigende droefgeestigheid, niemand had er dan ook immer aan gedacht, haar in hare vrijheid te willen belemmeren; maar nimmer konde zij een rijk ekwipaadje zien of eene zenuwachtige rilling greep haar aan en zij berstte uit in gillen. — Zij wordt thans in een gesticht voor krankzinnigen verpleegd.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 25. October. In doorgaans wel onderrigte kringen alhier verzekert men, dat de heer Mr. *P. van Akerlaken*, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, door Z. M. in den Nederlandschen adelstand is verheven. Sommigen meenen ook, dat het plan, om dien volksvertegenwoordiger de portefeuille van finantiën op te dragen, nog niet geheel opgegeven zou zijn, maar dat men omtrent de voorwaarden der aanvaarding nog niet voldoende heeft kunnen overeenkomen.

— Heden heeft alhier eene treurige, gelukkig zeldzame strafoefening plaats gehad; het was de uitvoering van de straffe des doods, waartoe *J. C. van Stenis*, bij arrest van het Prov. Hof van Zuid-Holland, van 23. Junij ll., ter zake van vergiftiging, was veroordeeld. Alvorens naar de strafplaats geleid te worden, is er in den kerker, in tegenwoordigheid van eene commissie uit het Prov. Hof en van eenige bijzondere personen, door den WelEerw. heer Ds. *Timmers Verhoeven* eene treffende en aandoenlijke toespraak gehouden, welke met een gebed aan het Opperwezen werd besloten, waarbij genade en ontferming afgesmeekt werd voor den diepgevallen mensch, den berouwvollen zondaar, die innig en levendig gevoelde de grootte van de door hem

begane misdaad, doch deze gedurende maanden, zoo wel aan zijnen ambtgenoot, den WelEerw. heer *Huidekooper*, als hem, hartgrondig berouw betoond, en in het Christendom zijne hoop en troost gezocht had. Na afloop van deze godsdienstige en zoo roerende plegtigheid, begaven de procureur-generaal bij het Prov. Hof, twee raadsheeren en de griffier van hetzelve zich naar de voor hen bestemde plaats, nabij de strafoefening. Vervolgens werd de veroordeelde, bijgestaan en vergezeld door de WelEerw. heeren Ds. *Huidekoper* en *Timmers Verhoeven*, door den deurwaarder *Ryddens*, en door eene bedekking geregtsdienaren, grenadiers en dragonders, naar de strafplaats gevoerd. Daar nam hij van hen, die hem gedurende zoo vele maanden zoo liefderijk hadden bijgestaan, afscheid. Tot het laatste oogenblik heeft hij den Hemel gebeden, zijne ziel in genade te ontvangen. Godsdienstige kalmte en ernstig berouw legde hij tot het uiterste aan den dag.

Men verneemt, dat de ongelukkige dezer dage van zijne gewezene echtgenoote en kind schriftelijk afscheid genomen en zijnen zoon den Bijbel nagelaten heeft, van welken hij zoo laat in dit leven had gebruik gemaakt.

— De *Tydgenoot* van 19. Oct. deelt den staat van 's Rijks geldmiddelen mede, door den kortstondigen Minister van finantiën overgelegd, waaruit o. a. blijkt, dat het vermoedelijk nadeelig slot over het dienstjaar 1843 zijn zal ƒ 6,583,967.00½.

GRONINGEN, den 23. October. Nadat bereids 6 stafmuzijkanten van het alhier in garnizoen zijnde 4e reg. het korps hadden verlaten, verneemt men thans, dat de chefs der korpsen de ministeriële aanschrijving hebben bekomen, dat met den 31. December aanstaande de kapelmeester en de stafmuzijkanten der reg. infanterie en van het reg. jagers (welk laatste met het reg. grenadiers tot één reg. vereenigd wordt), van de korpsen zullen moeten verwijderd zijn; diegenen, welke door *veertig jaren* dienst of door gebreken, welke zij in dienst gekregen hebben, regt op pagement hebben, zullen zulks bekomen, terwijl de anderen met paspoort zullen gezonden worden, en aan diegenen, welke zulks verlangen, verlof met behoud van traktement zal worden gegeven, om voor dien tijd (31 December) een bestaan te zoeken; de 10 élèves per reg. zullen onmiddelijk als soldaat in de kompagnie treden.

Voorts vernemen wij, dat, met betrekking der tenue voor de infanterie, is bepaald, dat de jassen van donker blaauw laken met roode uitmonstering, in plaats der witte, zullen zijn, de pantalons, van ligt blaauw laken; en dat deze kleedingstukken bij vernieuwing zullen kunnen worden aangeschaft, en met den 1. Januarij 1845 geheel zullen moeten zijn ingevoerd.

— Tot een bewijs aan den eenen kant van gewigt, om tegen het gevaar van hondsdolheid te waken, en aan den anderen van den pligt, om niet te snel aan de redding van gebetenen te wanhopen, kan misschien het volgende artikel dienen, hetwelk onze *Prov. Geldersche en Nymeegsche Courant* bevat:

Op Maandag den 9. October ll. had, op den straatweg tusschen Ubbergen en Beek, de Wed. *P. Vos*, bodinne van Nijmegen op Kleef, het ongeluk, door eenen harer eigene drie honden, welke zij tot het trekken van haren wagen gebruikte, onverhoeds te worden aangevallen en op vele plaatsen ernstig, vooral aan eene hand te worden gewond. Deze hond had den geheelen dag, door het bijten in allerlei voorwerpen, vooral van de twee andere honden, zoo als het toen voornamelijk scheen, blijken van dolheid gegeven en was zoo verwoed, dat hij zijne prooi niet los liet, dan toen hij door eenen mestvork werd doodgestoken. Op dezelfde plaats werden vervolgens ook de beide andere honden doodgeschoten, uit de welgegronde vrees, dat zij spoedig eveneens door de dolheid mogten aangetast worden. De ongelukkige vrouw werd, met achterlating van den wagen, naar Cleve gevoerd, alwaar zij nog aan hare wonden lijdende is terwijl zij tegen het gevaar van watervrees, voorbehoedmiddelen heeft gebruikt, en nog onder geneeskundige behandeling is zoodat men hoop heeft haar, voor hare vijf nog zeer jonge kinderen, te behouden. Het zou haar echter niet mogelijk zijn in haar onderhoud en dat van hare vaderlooze kinderen te voorzien, daar zij, door het verlies van hare honden, buiten bestaan is geraakt en allengs meer tot armoede vervalt, zoo zij niet de hoop had, door de hulp van eenige menschenvrienden ondersteund te worden, opdat het haar moge gelukken, zich een nieuw vervoermiddel aan te schaffen en haar bedrijf voort te zetten.

GEMENGDE BERIGTEN.

Van Zwol op Harlingen zijn belangrijke waarden op den post vermist. Elk wachte zich! — De heer Luijben heeft het voorzitterschap aanvaard, sprekende even als de minister van Hall van Z. E. zwakke krachten. — De Groot-vorstin Helena ondergaat de druivenkuur te Bingen tot herstel harer krachten. — De opening der Cortes te Madrid heeft ordentlijk plaats gehad. — Soult heeft zijn praalgraf met 40 kolommen aanbesteed. — 10 bedelaars-volkplanters te Veenhuizen, onder de ochtendgodsdienst in opstand gekomen tegen den onder-directeur, den adjunct-directeur, den brigadier-veldwachter, den onder-brigadier, de veldwachters en de veteranen dier kolonie, zijn veroordeeld, één tot geeseling en allen tot tuchthuisstraf, enz. — In het Erzgebergte is op Michaelisdag reeds veel sneeuw gevallen; de propheten zijn druk aan 't werk. — In het begin van November zal de wet tegen het dragen van wapenen in Ierland worden in werking gebragt. — Eene proef om Parijs door middel van het galvanismus te verlichten is naar wensch uitgevallen. — Lodewijk Philips heeft voor zijn zoon, den hertog van Aumale, om de hand verzocht van de zuster van den Koning van Napels. — De Koningin en de Leopold hebben zoodanig tegen elkander gestooten, dat de laatste met 60 menschen aan boord gezonken is; alles gered.

MENGELINGEN.

Extracten uit den Utopiaanschen Moniteur.

Er wordt gevraagd een binnenvader voor zeker Utopisch gesticht, hetwelk bestendig geldgebrek heeft, en welke post door eene luim des noodlots is komen te vaceeren.

Zij, die naar dezen post willen staan moeten de volgende vereischten bezitten:

1°. Moeten zijn van de aloude orthodoxe landskinderlijke leer, welke van hare belijders geene *goede werken*, maar enkel geloof en vertrouwen vordert.

2°. Moeten goed van den tongriem gesneden zijn, zoodat zij vlot kunnen haranguéeren en schoonklinkende phrases kunnen debiteren in de vergadering der toeziende voogden van het gesticht, ten dien effecte, dat zij die voogden, waar noodig is, mogen roeren, treffen en tot al datgene leiden, waarbij ze zij ten oirbaar der gestichts behooren geleid te worden.

3°. Moeten hunne hoofdstudie gemaakt hebben van de wijsbegeerte der effecten-beurs en der agio-rekening.

4°. Moeten vindingrijk zijn in het verzinnen van middelen, om de meestmogelijke contributiën uit de beurzen der geadministreerden van het gesticht zoo telijk en bestendiglijk te doen vloeijen in de kasse dezes gestichts.

5°. Moeten, in overeenstemming met de steeds aanwezige geldelijke behoeften, een bijzondere takt hebben voor schuldcreatie; en mitsdien steeds trachten te handhaven en uit te breiden alle bekende schuld-soorten, als daar zijn: vaste, losse, algemeene, bijzondere, vlottende, drijvende, loopende, rollende, levende, doode, schuld, enz., enz.

6°. Moeten van milden en luxe lievenden geest zijn, ten dien effecte, dat zij steeds een zoo groot mogelijk getal gesalariëerden en gebeneficeerde suspoosten met en zonder werkzaamheden, item allerlei couteuse instellingen met en zonder nut op de been trachten te houden.

7°. Moeten zeer gehecht zijn aan het bestaande, en eene afschuw hebben van nieuwigheden; moeten in het algemeen de conservative en palliative methode van ganscher harte zijn toegedaan. Mogen dan alleen tot doortasting geneigd zijn, wanneer het de beurs hunner geadministreerden geldt.

8°. Moeten ervaren zijn, in het compliceren en mystificeren; item een weinig in het conversioneren.

9°. Moeten althans zoo veel van de kleermakerkunst verstaan, dat zij behendiglijk nieuwe lapjes op oude kleeren kunnen zetten, vermits er in het gesticht gedurig wat te lappen valt.

10°. Moeten goede longen hebben, zoodat zij den wierook kunnen verdragen en zonder hinder opsnuiven, die aanhoudend op het huisaltaar des gestichts wordt gebrand.

Aan al deze offers zijn de navolgende profijten verbonden:

1°. Een vast couvert aan den vetten disch des gestichts.

2°. De privative jagt *à la hausse* en *à la baisse* op het daarvoor bestemde terrein.

3°. Vrij entrée in alle nationale marionettenspellen.

4°. De noodige *etherische* ruimte voor zoo veel luchtkasteelen als de aangestelde naar den maatstaf zijner gloriezucht en *amour propre* zal gelieven te stichten.

5°. De noodige en alhier gebruikelijke rations pluimpjes en honigkwasten, te leveren door de geprivilegieerde aannemers, magazijnhouders van die artikelen, mitsgader de permissie, om zich zelven te prijzen in het dagblad, gezegd de *Utopische Nieuws- en Lof-Trompetter.*

6°. Na eenjarige dienst de decoratie van den Utopischen Nachtuil.

NB. Het komt er niet op aan, of de aspiranten veel verstand hebben of ondervinding van het vak. Ook niet, dat zij vaste principes hebben. Mogten zij in het geheel geen kennis van het vak hebben, dan is zulks nog geen beletsel; zij zullen in dat geval zich een paar jaren in het gesticht moeten oefenen op kosten der geadministreerden.

Gadingmakenden gelieven zich aan te melden, op het kapitool te Utopia. — NB. De zijdeur in!

(*Arnh. C.*)

WAAR BLIJFT MIJN GELD?

Waar blijft mijn geld? Zoo vraag ik alle dagen,
Als ik des avonds eenzaam huiswaarts keer.
Waar blijft mijn geld? en bij dit eeuwig vragen
Weeg ik mijn beurs — ze is ligter dan een veêr.
De zak is heel, en menig blanke daler
Toch, 'k weet niet hoe, mij ongemerkt ontsneld.
Des morgens rijk, ben ik vaak 's avonds kaler
Dan eene kerkmuis. Wäär blijft toch mijn geld?

Ik boek getrouw al wat ik heb gewonnen,
Op orde leg 'k mij toe met alle vlijt,
En toch is dra weer 't geen ik had, geronnen,
't Is ongelooflijk, in hoe korten tijd.
Mijn oom is mild, hij is geen gortenteller
— Dat sta hier tot zijne eeuwige eer vermeld! —
En toch, hoe zwaarder wissel, des te sneller
Komt weer de nood; wäär blijft toch wel mijn geld?

Ik ben solide en leef gelijk de wijze
Van *Sans-souci*, schoon meestal *sans six sous*.
Ik spat niet uit, als menig jonge en grijze;
Was dat — ik schreef het billijk daaraan toe;
Maar nu? ik leef zelfs sober. Enkle keeren,
Als deze of gene vriend zich bij mij meldt,
— Men kan toch niet van brood en water teren —
Haal ik slechts uit; — wäär blijft toch wel mijn geld?

Het spel? o Neen, dat kan mijn lust niet wekken;
De groene tafel, 'k weet, is vol gevaar;
En kan ik soms mij daaraan niet onttrekken,
Ik speel toch maar een enklen keer in 't jaar.
'k Wil niet ontkennen, 't lot is meest mij tegen,
Waar, anders ook, bij 't spel ben ik geen held;
Doch moog dit dan mijn beurs soms al eens legen,
'k Vraag daarom toch: wäär blijft toch wel het geld?

Ik drink ook niet; — doch zie 'k oesters blinken,
Dan neem ik [illegible]
'k Moet dan toch ook een flesch Bourgogne drinken,
Dat sterkt de maag en hoort nu eens daarbij.
Dat men geen oesters vangt gelijk garnalen
En ze op zoo hooge prijzen houdt gesteld,
Is hard; maar ik kan niet de markt bepalen,
En vraag nog steeds: wäär blijft toch wel mijn geld?

Om meisjes schulden maken zoude ik denken
In grooten dwaasheid? Liefde koopen? Neen!
'k [illegible] een [illegible] schenken,
Een zijden hoed, een ringentje en een steen,
Een horologie, een kleedje of kanten kraagje
Of waar een meisje al meer haar zin op stelt:
Maar wat zegt toch zoo'n kleinigheid — ik vraag je?
't Beduidt geen zier; maar, wäär blijft toch mijn geld?

Naar Fr. Freih. Gaudy.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 28. October. Sedert den 26. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

St. Antonius, J. P. van Dierendonk, Hamersfest, koper en visch; Svea, C. Noveline, Bounosairres, huiden en balen, Anna, C. H. Sieffens, Antwerpen, A. Clacijs, beide Bordeaux, wijn en stukg., the Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoed en passagiers, Hilda Charlotte, J. G. Heidtman, Buenosaijres, huiden, Apollo, C. Fagelund, Nerva, hout.

Voor Gend bestemd:

Nephtunis, G. Lamot, Rotterdam, suiker.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Elswich, R. Sawijer, Leith, Catharina, J. Hansen, Londen, beide schors; Haken Adelstein, P. Pedersen, Bergen, Lithuaria, P. Gerrits, avontuur, beide ballast; Joanna, J. Willers, de vrouw Truitje, J. de Bret, beide Hamburg, suiker.

ZIERIKZEE, den 25. October. Bij den vuurtoren van Schouwen is den 19. gestrand de Engelsche schooner Betsey's, kapt. J. Bayne, van Rotterdam met ballast naar Grangemouth. De equipage is behouden gebleven. Het schip kon niet afgebragt worden, maar is gisteren publiek verkocht.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEBEN.